

היה כהן... "על כבוד הלל וכו'... סוף דבר דמורה בן אורל לבי"

הוא דב' וס"ה באבאלר (גוס' כמלן)

הוא יו': דב' אלא אמר'

הוא יו' דב' וכו' אמר'

~~הוא דב' וס"ה באבאלר~~

הוא כהן דב' וכו' גוס' כמלן

הוא דב' וס"ה באבאלר - "וכן אמר' דב' וכו' גוס' כמלן..."

... דב' דב' באבאלר אמר' דב' וכו' גוס' כמלן

[והוא דב' וס"ה באבאלר דב' וכו' גוס' כמלן]

הוא דב' וס"ה באבאלר (הוא' כמלן)

הוא דב' וס"ה באבאלר דב' וכו' גוס' כמלן

~~הוא דב' וס"ה באבאלר~~

הוא דב' וס"ה באבאלר דב' וכו' גוס' כמלן

הוא דב' וס"ה באבאלר דב' וכו' גוס' כמלן

הוא דב' וס"ה באבאלר דב' וכו' גוס' כמלן

הוא דב' וס"ה באבאלר

הוא דב' וס"ה באבאלר דב' וכו' גוס' כמלן

הוא דב' וס"ה באבאלר דב' וכו' גוס' כמלן

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף כג עמוד א תוס' שאנץ

ועוד אומר ר"י דמצינן למימר דליחייב בעל הגחלת הכל הואיל ופשע בתחילת הדבר דלא דמי לההיא דלעיל דפריך דליחייב בעל גמל שפשע ואף על פי שלא היה לו בדעתו להעלות שיניו חנוני נרו מבחוץ מכל מקום מיד כשראה האש היה לו להרחיק בהמתו מן הבירה שרגיל הוא כל שעה להלך עם גמלו ויש לו לשמרה אבל הכא אין בעל הכלב רגיל להלך עם כלבו לשמרו שלא יזיק כשיהא אש בידו. ולפי טעם זה מצינו לפרש שפיר לעיל עמדה וסכסכה כל שכן דחנוני פטור לגמרי לפי שעמדה ולא היה לו ליזהר וחשוב לגביה כאונס מה שעמדה וסכסכה.

ש"ך חושן משפט סימן רצב ס"ק ד... והגאון אמ"ו ז"ל יישב דברי הסמ"ע בטוב טעם ודעת ככהנא מסייע כהנא ואמר דודאי לא נעלם מהסמ"ע דגבי שליחות יד שאני שהרי הוא עצמו כתב דנפקא לן מקרא דעל כל דבר פשע דחייב המשלח ואי ס"ד דשליחות יד דינו כשאר שליחות קרא ל"ל וגם אין כוונתו לומר דאע"ג דאין שליח לד"ע אם אין לו לשלם חייב דהוי כמו שאינו בר חיובא אלא דקשיא למה יתחייב המשלח ישלם השליח אם יש לו לשלם ואין לו אלא טענה שהשולח שלחו הרי קי"ל דאין שליח לד"ע דדברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין וא"כ כיון דעכ"פ חייב השליח לשלם וא"כ למאי נ"מ אתי קרא לחייב גבי שליחות יד המשלח ומתוך הסמ"ע משום דבעלמא יש מחלוקת בין הפוסקי' די"א כשלא ידע השליח אמרי' יש שלד"ע וי"ח דאפ"ה אין של"ע וכמו שהביא הד"מ והסמ"ע מחלוקת זה לקמן ס"ס שמ"ח ועוד יש מחלוקת די"א דהיכא שהשליח אינו בר חיובא יש שלד"ע וכמ"ש הרב לעיל ר"ס קפ"ב וי"ח וכמ"ש שם וכן היכא שאין לו לשלם לכ"ע אמרי' אין שלד"ע וכמ"ש שם א"כ קאמר דלהפוסקי' בעלמא היכא שלא ידע השליח אין שלד"ע א"כ הכא גבי שליחות יד קרא אתי היכא שלא ידע השליח דחייב המשלח דלהפוסקי' דבעלמא נמי יש שלד"ע היכא [שלא ידע א"כ קרא אתי היכא דאינו בר חיובא ולהפוסקי' דבעלמא נמי יש שלד"ע היכא נ' דכצ"ל] דאינו בר חיובא א"כ קרא אתי היכא שאין לו לשלם דפשיטא דלכ"ע בעלמא פטור המשלח הכא חייב אבל אם יש לו לשלם וידע והוא בר חיובא דבכה"ג פשיטא דחייב השליח לכ"ע משום דאין שלד"ע וז"ש הסמ"ע וכמ"ש בר"ס קפ"ב דאל"כ הא קי"ל דאין שלד"ע ר"ל דשם נתבאר דקי"ל אין שלד"ע וא"כ פשיטא דהשליח חייב וא"כ פשיטא דלא גלי לן קרא בכה"ג דחייב המשלח כיון דהשליח ישלם דהא על כל דבר פשע רבויא הוא ולא אתי אלא לחייב המשלח דהכי תניא אין לי אלא הוא פי' אם שלח יד שהוא חייב אמר לשלוחו מניין ת"ל על כל דבר פשע א"כ אתי הרבוי לחייב המשלח ולא לפטור את השליח הגע עצמך אם לא יהא למשלח לשלם ויהא לשליח לשלם יגרע כח המפקיד משאר בני אדם (וכן משמע בתוס' רי"ד בקידושין נ"ל ע"ש) ועוד אי לאו קרא ה"א אף אם אין לשליח לשלם פטור שולחו א"כ השתא דאתי קרא לרבות אין לנו לרבות אלא היכא שמפסיד המפקיד כגון חד מהנך תלת אנפי אבל אם לא יפסיד המפקיד למה ישלם המשלח ע"כ דברי הגאון אמ"ו ז"ל...

תוספות רי"ד מסכת קידושין דף מב עמוד ב שילח ביד פיקח הפיקח חייב ואמאי נימא שולחו של אדם כמותו וליחייב המשלח. פי' ואף על גב דשליח לא מצי לאיפטורי כיון דהוא פיקח נפקא מינה דאי ליכא לאישתלומי מיניה מפרע מן המשלח:

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף כג עמוד א תלמיד הר"פ ותלמיד הר"פ ז"ל כתב וז"ל: וליחייב בעל הגחלת כלומר שיפטור בעל הכלב מחלקו של בעל הגחלת דאף על פי שאין לו לשמור עצמו מלהיות ניזוק הני מילי בדבר שאינו יכול לגרום אותו היזק לאחרים אבל הכא שעל ידי שפשע בגחלתו נדלק גדישו וכמו כן יכול להדליק בגדיש דעלמא אין לו לבעל הכלב לשלם רק כמו שהיה משלם אם הדליק בגדיש דעלמא שאז לא היה משלם רק החצי ובעל הגחלת חציו השני. ע"כ. וזה התירוץ הוא יותר נכון מתירוץ הגליון.

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף כג עמוד א וזה לשון הראב"ד ז"ל: זאת אומרת סתם דלתות נעולות ולגבי שימור גחלת סגי ליה בדלת יכולה לעמוד ברוח מצויה דהתורה מיעטה בשמירתה דכתיב המבעיר את הבערה עד דעביד כעין מבעיר אבל לגבי שן דכלב לא סגי ליה בהאי שימור דאי הוה סגי ליה בעל כלב נמי אמאי חייב

חידושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף צג עמוד ב איבעי לך לעבורי חדא חדא וכו'. מדברי רבינו הגדול ז"ל למדנו שלא אמר כן אלא בשומר שכר דבעי נטירותא מעלייתא וכדרב חסדא ורבה בר רב הונא ואיברא סוגיא הכי משמע אבל בשומר חנם פטור שאין זו פשיעה, וקשיא לי דבפ' הכונס (נ"ח א') גבי נפלה לגנה ורב כהנא אמר לא שנו אלא שהחלקה ברגליה אבל דחפתה חברתה פשיעה היא דא"ל איבעי לך לעבורי חדא חדא ופסק רבינו הגדול ז"ל הלכה כוותיה, אלמא פשיעה גמורה היא לחייב עליה אפי' שומר חנם כדקאמרי' בגמ' בהדיא, ועוד דהתם שן היא ושן ורגל בשמירה פחותה סגי ליה כשומר חנם ואפ"ה מחייב והכא אמרת שאינה פשיעה וש"ח פטור עליה, ואיכא למימר ודאי פשיעה היא שכיון שדרך להיות דוחפות זו את זו והעבירן כאחת אין כאן שמירה לא מעולה ולא פחותה הילכך בשן ורגל חייב שאין כאן שמירה כלל, ומיהו שומר חנם פטור שלא קבל עליו לטרוח כ"כ אלא שיהא שומרן ומעבירן כמו שעושה בשלו, הילכך אף על פי שאין כאן שמירה כלל פטור שעל מנת כן קבל, תדע דהא אמר רבה על בעידנא דעיילי אינשי וגני בעידנא דגני אינשי פטור, ואף על גב דפליגי עליה דרבה בשומר שכר, מיהו בשומר חנם פטור כדקאמרי' בהדיא לא סבירא להו הא דרבה דלהכי יהי לך אגרא וכו', ואלו הניח שורו ובא לעיר אפי' בעידנא דעיילי אינשי והזיק בשן ורגל ליכא ספיקא דחייב שהרי לא שמר לא שמירה פחותה ולא מעולה, אלמא אין שומר חנם צריך לשמירה פחותה בכל מקום אלא כדרך השומרין את שלהן, וזו שפסק רבינו הגדול ז"ל התם כרב כהנא ולא כרבא, משום דשייכא לה בשמעתין ואף על גב דהכא בשומר שכר איתמר והתם בשמירה דשומר חנם, והכי נמי פסק ר"ח ז"ל.